



TÉREY JÁNOS (1970) Budapest

## TÉREY JÁNOS

A kilencvenes években induló alkotók, a mai középnemzedék még ismerte a régit, de már tőle várták az újat. Rájuk irányult a közfigyelem, de egyre apadt a köz, ami még figyelt az irodalomra. Úgy tűnhetett ebben a felemás helyzetben, hogy egyből kell nagyot dobni. És úgy is tűnhetett: van idő a folyamatos építkezésre.

Térey János egyike a keveseknek, akik folyamatosan gazdagítják életművüket, és elég hamar, aztán többször egymás után is tudtak „nagyot dobni”. Műveinek bősége nem a piacon való jelenlét kényszeréből fakad, hanem az eleven problémaérzékenységből. Kíváncsi a valóságra. Pontos akar lenni, tárgyilagos. De költő is, ezért a tárgyszerűséget beleolvasztja az irodalom kereteibe: tapasztalatait, elmélkedéseit körülrajzolja a képzelet, a hagyomány, a kultusz formáival. Az eredményt szokás úgy nevezni, hogy „megújítja a műfajokat”. Így újította meg például a drámai költeményt és a verses regényt. Már ez a két műfaj jelzi: mer nagyra vállalkozni. Nagy koncepció, eleven részletek: talán mindig ez a siker kulcsa.

A megfigyelt, lecsupaszított valóság, a történelem, a korszak élménye nála metaforává válik. Nem elégszik meg a pusztá leírással, bár az is erőssége, hanem a jelentésig tör előre. A jelenségek jelentésig fokozása lehetne fényes diadal. Nála viszont baljós árny vetül rá, hisz többnyire a pusztuló valóságból építkezik. *Fürdőhely, futtában* című versében írja: „Villáról villára megejtőbb / A kicsorbult akarat képe / – Bedőlt kertvendéglőkkel, / Zsúrteraszokkal –: a másolt Magyarország / Mindig elfekvőben nyújtja / A legpompásabb látványt, / Kifakultában a leggyönyörűbb.” Erre érzékeny? Vagy főleg ez van? Félő, hogy az utóbbi, és akkor az is félő, hogy kifogy a valóság a valóság átlényegítése mögül. Egyelőre azonban vagyunk, és van költészet. Hát legyen övé a Kortárs-díj!

*Sturm László*

## TÓTH LÁSZLÓ

Közel fél száz önálló könyv, többtucatnyi szerkesztés, műfordítás- és gyerekkönyv jelzi Tóth László pályáját. Költő, író, műfordító, kiadóvezető, színház-, sajtó-, eszme- és művelődéstörténész – a tágabb értelemben vett szlovákiai magyar irodalom és kisebbségtörténet mindenese, és bolygó hollandija, hiszen mindezt Csehszlovákia, Magyarország, Szlovákia teljes jogú állampolgáraként, avagy budapesti születése révén nem épp illő módon, de Budapesten kiállított okmány szerint, „hontalan”-ként teszi.

Írói és emberi tapasztalata szerint kölcsönösen egymást meghatározó és inspiráló szellemi életkapcsolatban áll a jelen múlttal, ez teremti meg a világban való otthonosságérzésünket, erősíti meg személyes és nemzeti identitásunkat. A költő Tóth Lászlót egyszerre jellemzi a kísérletezés, a formabontás, a határok átlépésének, meghaladásának és a hagyományokhoz illeszkedő arányosságának az igénye. 2015-ben olyan esszé sorozatot közölhetett a Kortárs Tóth László tollából – Fodor Andrásról, Nagy Gáspárról, Mészöly Miklósról, Sziveri Jánosról –, melyekben mértékadóan együtt áll a személyes emlékezés, az írói és emberi portré, az esztétikai és erkölcsi minőség és az irodalomtörténeti egzaktuság.

*Pécsi Györgyi*



TÓTH LÁSZLÓ (1949) Dunaszerdahely

## MIKLÓS ÁRPÁD

Művésznünk 1958. március 11-én született az erdélyi Dicsőszentmártonban. 1984-ben végzett a kolozsvári Ion Andreescu Képzőművészeti Egyetem grafika szakán. 1988-ban Kecskeméten telepedett le, ahol animációs rendezőként bekapcsolódott a Kecskemét-film Kft. tevékenységébe, s ilyen minőségében több rangos nemzetközi és hazai díj tulajdonosa.

Az alkotómunka mellett művésztanárként is dolgozik. Tagja a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének, a Magyar Grafikusok Szövetségének, a MAMŰ Társaságnak, a Kecskeméti Képzőművészeti Műhelynek, a Vác Vocem Video Laboratórium (3VLAB), a Tájmsztika és a Földmsztika csoportoknak.

Miklós Árpád művészetében különös módon szövődik egyé a festészet a grafikával, az animáció a hanggal, a mozgás az állóképpel. Rajzfilmkészítései során szerzett tapasztalatai inspirálták őt arra, hogy a tárgyak mozgását és mozgáspályáit, illetve a fázisok szimultán ábrázolásából adódó deformációit kutassa és fesse meg egy-egy képben. Az avantgárd és neoavantgárd művészetben már történtek rendhagyó kísérletek a gépek, dolgok, folyamatok, emberek és állatok dinamikájának ábrázolására, ám Miklós Árpád szellemi programja gyökeresen eltér Balla, Severini és Boccioni, Duchamp vagy Bacon és Velickovic törekvéseitől. Miklós ugyanis 2012 őszétől kezdődően az élő és élettelen testek, valamint jelenségek mozgását mindig egy képen belül fejlesztette-alakította ki, azaz fázisról fázisra festette, jelenítette meg, miközben állapotfotókban rögzítette a festés bonyolult részfolyamatait. Sőt, ezeknek segítségével egy kétperces animációs filmet is készített.

A *Triptichon* című, 2014-ben készült mozgófilm útinaplószerűen dokumentálja egy asszociatív emlékkép-konstrukció folyamatát. Tehát a valóságos és virtuális időbeliségek, illuzórikus mozgások és fizikai jelenségek, egymásba csúszó kinti és benti terek, eltérő emberi habitusok és jellemek, generációk – gyerekek, felnőttek és idősek – viselkedés-toposzai, érzelemnyilvánulásai, gesztusai, alig cselekedetei, memóriavillanásai és képzelgésai alkotják a téma képanyagát.

Miklós Árpád grafikai, festészeti és animációs tevékenységében éppúgy hangsúlyozza a formaadás szándékának fontosságát, mint a formához vezető út folyamatának konkrét ábrázolását; a szellemi tartalmat éppúgy, mint az érzékiséget.

Művészte rendkívüli hatású: formai értelemben expresszív és realista; állásfoglalásában egyszerű ultramodern és atavisztikus; tér-idő szemléletében a hatványozás híve; lelkületében mélységeket és magasságokat bejáró.

Legyen övé a 2015-ös Kortárs-évfolyam képzőművészeti díja!

Novotny Tihamér

MIKLÓS ÁRPÁD (1958) Kecskemét




---

A Kortárs-díjat eddig következő szerzőink vehették át: Ágh István, Alexa Károly, András Sándor, Beney Zsuzsa, Bertók László, Bodor Ádám, Bogdán László, Bor Ambrus, Czákó Gábor, Czigány Lóránt, Cseres Tibor, Csiki László, Csoóri Sándor, Domokos Mátyás, Egyed Péter, Ferenczes István, Gergely Ágnes, Gion Nándor, Jovián György, Kolozsvári Papp László, Kovács András Ferenc, Kovács István, Kulcsár Szabó Ernő, Lászlóffy Aladár, Lator László, Marno János, Marsall László, Mészöly Miklós, Monostori Imre, Nagy Gáspár, N. Pál József, Orbán Ottó (különdíj), Papp Tibor, Páskándi Géza, Rákos Sándor, Szabó Gyula, Szepesi Attila, Sziveri János, Tatay Sándor, Tolnai Ottó, Tornai József, Tóth Judit, Tókéczki László, Vasadi Péter, Vasy Géza, Vathy Zsuzsa, Veress Miklós és Zalán Tibor.